

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4783/2019
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владан Ивановић адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Сацаковић, адвокат из ... и ВВ из ..., ради утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7137/18 од 23.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7137/18 од 23.08.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7137/18 од 23.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7137/18 од 23.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П 515/17 од 07.09.2018. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о поклону непокретности, закључен између туженог ББ из ..., као поклонодавца и ВВ из ..., као поклонопримца, од 26.07.2011. године и оверен пред Основним судом у Јагодини Ов.бр. 4607/2011, што би тужени били дужни да признају и трпе и обавезана тужилца да на име трошкова парничног поступка исплати туженом ББ износ од 82.200,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом чл. 103. и 109. Закона о облигационим односима одбијен је, као неоснован, захтев за утврђење ништавости симулованог уговора о поклону непокретности закљученог између тужених (који у себи прикрива уговор о купопродаји), због недостатка правног интереса тужиље да тражи утврђење ништавости. Ово због тога што је спорним уговором тужени ББ, бивши супруг тужиље, у својству поклонодавца, располагао својом $\frac{1}{2}$ идеалног дела непокретности, на који начин нису повређена права и интереси тужиље, тим пре што тужиља у поступку није поставила захтев за утврђење да јој је закључењем спорног уговора повређено право прече куповине, нити захтев да јој се $\frac{1}{2}$ идеалног дела непокретности прода под истим условима.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда и да ни у случају прихватања да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији или повољнији за тужиљу.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета 25.05.2017. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 760.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро износио је 122,7971 динара, што је према средњем курсу Народне банке Србије износило 6.189,07 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић